

2

Lupiči

Pohněvaný Divous vskutku odešel z osady. Kráčel neustále po mírném svahu k lesům a snad by došel až někam na Doly, kdyby nebyl tak malátný. Sněhem se mu špatně šlo. Někdy zapadl až nad kolena.

V ruce držel oštěp, který si vzal doma v chatě na cestu.

„Ani kousek! Ne a ne! Nikomu nic nedám. Celého jezevce sním sám, kdybych měl prasknout! Však já ho, tlusťocha, najdu. Budete koukat na Divousa!“

Namáhavě si prorazil cestu pichlavým roštím a usedl na vyvrácený kmen. Prudce oddychoval.

„Já vám tam nebudu hladovět! Nedají ani zrní, ani krávu, ani tele! Neřádi! Pro koho to schovávají? Copak obilí není mé? Dobytek není můj? Slyšíš, Černý havrane, mé je všechno jako tvé! A ty bys mě nechal hladem pojit!“

Takto by byl Divous vyčítal snad až do večera. Kdyby byl jasné mysli, věděl by, že v takovém stavu, v jakém je, nic kloudného ulovit nemůže a že je zcela pošetilé doufat v ukořistění tlustého jezevce. Ale Divous se musil vyhněvat, musil lát všemu světu, aby si ulehčil. Zakrýval tím svou velkou vinu, kterou dobře v nitru cítil a která ho páčila stejně jako bídná kořalka, kterou si z přiděleného obilí připravoval.

Zaprašťelo křoví.

Divous se rozhlédl. Pomyslel si, že to snad tlusťoch jezevec mu jde naproti.

Zaprašťelo znovu a Divous s překvapením zjistil, že je obstoupen několika cizími lovci. Všichni byli ozbrojeni.

Jeden z lovců, s jizvou na tváři, vykročil k Divousovi a zvolal přísně: „Jaký tvůj totem?“

Divous odpověděl: „Havran! A jaký váš?“

Cizí lovec se ušklíbl. Neodpověděl na otázku, ale znovu se ptal:

„Kde máš zvěř? Nu, vidím že tvůj oštěp dosud krví kořisti se nezbarvil. Havrani jsou slavní lovci!“

Mluvil zřejmě s posměchem.

„Ani vy se nepotíte pod tíhou kořisti!“ odsekl Divous. „A vari odtud! Překročili jste hranici našeho území.“

„Co nám do Havranů! Není jich! Poslední Havrani zajdou s tímto sněhem a jejich území bude rozděleno našim rodům. Nebojíme se Havranů! Hau-hau!“

„Aha, vy jste Bobři, už vás znám! Říkají vám všude ‚Silné huby‘, a nikoliv nadarmo. Klidte se!“

Divous ani nemohl zakončit svou řeč pohrůžkou, kterou už měl na jazyku. Jakmile cizí lovci zaslechli, že je nazval Silné huby, vzplanuli hněvem a vrhli se na Divousa. Povalili ho tváří do sněhu a svázali mu ruce na zádech.

„Neřádi, neřádi!“ křičel Divous, maje obličej plný sněhu.

Lovec s jízvou na tváři kopl Divousa a poručil mu, aby usedl.

Teď Divous ztratil zmužilost. Viděl, že je s ním zle. Sklesle se díval po lovcích, nenapřahuje-li některý z nich na něj ostrý oštěp nebo sekyru.

Lovci z rodu Bobrů, usazeného při dolním toku Motolského potoka na druhé straně Vltavy, se radili, co se zajatcem udělají.

„Co s krákoravým Havranem! Výkupné za něj žádné nedostaneme a tahat se s ním domů do naší osady nestojí za to. Hau!“

„Zabijeme ho!“ navrhoval druhý lovec. „Vyšli jsme přece za loveckou kořistí, abychom domů přinesli potravu. Nebudeme se tedy zdržovat babským žvaněním. Ale ty nás vedeš, Bobříku, rozhodni sám. Hau!“

Bobřík, mladý ještě lovec silného těla, s jízvou na tváři, promluvil:

„Naše ramena ještě nejsou zatížena kořistí. Šedý bobr v osadě by nás nepochválil, kdybychom u táborového ohně vypravovali: Nic jsme neulovili, jen jednoho skřehotavého Havrana zabili. Ženy a dívky by se posmívaly, že ruka a čtyři (5 a 4) Bobři přemohli vypelichaného Havrana, ale nepřitáhli k ohništi ani vodní myš. Přivažte tedy Havrana k buku, ať se o něj vlci postarají za urážku, kterou nám vmetl v oči. My půjdeme dále hledat kořist! Hau, hau!“

„Jsi moudrý, Bobříku!“ pochvalovali všichni.

Lovci se chopili Divousa, ač je kopal a kousal, a připravovali řemeny, aby ho přivázali.

„Pro Velikého ducha, Bobři, pusťte mne!“ prosil Divous. Podařilo se mu kleknout před Bobříkem: „Povím vám, jak snadno nabudete kořisti – moc masa – hromadu masa – pusťte mne!“

„Zakrákorej tedy, co víš!“ nevrle, ale s jistou zvědavostí pravil vůdce tlupy.

„Milí Bobři, drazí Bobři! Vy jste první lovci v celém údolí Veliké řeky! Vy jste první hrnčíři, vaše ženy tkají –“

Bobřík kopl ležícího Divousa.

„Ach, povím vám o dobytku. U nás v dobytčí ohradě tamhle u potoka jsou tři krávy, jalovice, tele a býk – i ovce! Krásné krávy, oj, oj, tolik masa!“

Bobři teď zvědavě naslouchali. Divousova zpráva vzbudila u nich veliký zájem.

„Sachem Šedý bobr nám zakázal všeliké bitky se sousedy!“ ostře poznamenal Bobřík.

„Ach, ach!“ pokračoval Divous a usedl. „Nebude potřebí bitky. Lehce se zmocníte dobytka – bez zápasu! Sachem Černý havran vyhlásil na zítřek den lovu a všichni muži odejdou z osady do lesů... Jen řemen přehodíte krávé kolem krku a povedete ji, kam budete chtít.“

„Hola hoj! To by mohlo být něco pro nás!“ zaradovali se Bobři, vítající zprávu o snadné kořisti. Jak slavně by je v Bobřím rodě uvítali, kdyby přivedli dobytek. Pomsty chudých Havranů by se obávat nemuseli, neboť Bobří rod je silný a udatný.

Lovci rozčileně rokovali a všichni živě vyjadřovali svá mínění. Divous na ně ustrašeně pohlížel, ale už s jakousi nadějí na úspěch. Zradí sice svůj rod, připraví jej o poslední statek, ale co na tom! Když Černý havran zakázal porazit krávu pro rod Havranů, ať si ji tedy vezmou Bobři!

„Tedy zítra na osadu Havranů!“ zakončil poradu Bobřík.

Divous nepřivázali ke stromu, ale ruce mu nechali spoutané.

Šli pak všichni hlouběji do lesa. Přešli vršek a pak se utábořili za skalkami pod hustými smrky.

Už mnoho nehovořili. Věc byla rozhodnuta.

Setmělo se a zafoukal vítr.

Bobři si vytlačovali v úkrytech skalek sněhové pelechy a chystali se k spánku. Každý z nich zapíchl vedle sebe do sněhu svůj oštěp. Zajatec ležel u nohou Bobříkových.

Všichni se zachumlali do svých kožichů a usínali v myšlenkách na zítřejší podnik. V noci dva vlci obíhali okolo, ale utekli, když se lovci probouzeli a zvedali z pelechů.

„Je mi zima,“ řekl Toulavý bobr a klátil sebou, aby se zahřál.

I někteří z ostatních lovců se zvedali a tančili tanec pro zahřátí.

Prolézali křovinami, vystupovali na skalky a potom pohupovali do dolíku. Tu se dostali do louže, pokryté jen slabým ledovým škraloupem. Led se s praskotem tříštil. Lovci počali na sebe stříkat vodu, a když byli hodně pomáčení, odcházeli do svých pelechů. Než došli, na studeném větru voda na nich zmrzla a lovci si libovali, že je ledová pokrývka bude chránit proti dotěrnému větru.

Chvillemi zašumělo v silných korunách stromů, větve se rozhoupaly a někdy zapraskala souš. Nárazy větru věštily brzkou změnu počasí.

Mlhavé jitro brání rozhledu. Lesy jsou zatíženy řídkými chmurami a šedivá obloha leží nízko nad zemí. Vítr se točí od severozápadu opět na jihozápad a začíná drobně mžít.

Tlupa Bobrů se opatrně doplížila na táhlé návrší, jež se v několika mírných vlnách sklánělo k osadě Havranů.

Ukryli se za křovím a pozorují probouzející se život v osadě. Divous a dva hlídači zůstali opodál v zakrytém dolíku.

Pršelo víc a víc. Bobři potichu dojídali zbytky svých zásob. Bobřík přitahoval kamennou sekyrku k topůrku novým řemínkem.

Z některých chatrčí vystupovaly obláčky bleděmodrého dýmu. Občas někdo přešel po návsi. Nic neukazovalo, že by se Havrani chystali na velký lov.

Dva muži nesli veliké prázdné hrnce a vešli do ohrady k dobytku. Otevřeli seník v rohu ohrady, vynesli náruče suché trávy a rozdělili je krávám i ovcím. Pak došli.

Děti z chatrčí přibíhají do ohrady a nedočkavě nastrkují hrnky na připadající jim podíl mléka. Havranpírko je mezi nimi.

Oříšek a Jatelinka dostali mléko a hned z hrnku upíjeli, až se jim nosíky omočily. Ostatní děti se nedočkavcům posmívaly.

„To přece aby mi hrnek nepřetekl!“ vysvětloval Oříšek.

„Koukej, že mám moc plný hrnek! Vždyť by se mi to rozlilo!“ protáhle vykládala Jatelinka a jazýčkem si hbitě olízla rty.

„Počkej tu chvíli na dešti a zas ti bude hrnek přetékat!“ zlobili ji hoši.

„Kluci!“ zavolal Havranpírko. „Co je s lovem? Nevíte nic?“

„Sachem ještě ani z boudy nevylezl, proto nic nevíme,“ odpovídali hoši, z jejichž chování i řeči bylo vidět, jak si Havraní píрко svým nočním dobrodružstvím s vlkem získal vážnost. Hleděli k němu jako k hrdinovi, který co nevidět vstoupí mezi muže a bojovníky.

Z náčelnické chaty vystoupil Černý havran. Rozhlížel se po osadě, po obloze i po okolních lesích.

Jatelinka k němu přistoupila a podávala mu hrnek mléka. Sachem jej přijal a šel se pomodlit k rodovému totemu.

Hluboce se poklonil před ochranným sloupem.

„Klaním se ti, Velký duchu! Budiž s námi po tento nový den! Nedopusť na nás nic zlého! Ochraňuj svůj věrný rod!“

Sachem omočil prsty do mléka a postříkal totemový sloup. Pak se sám zhluboka napil a podal hrnek Jatelince. „Tumáš, dones Veveřici!“